

TWEE LIEDEREN BIJ HET EINDIGEN DER
ZONDAGSCHOOI,

OF VAN EENIGE GODSDIENSTIGE ZAMENKOMST.

I.

Wij scheiden, Heer, maar eer wij gaan,
Roept U ons hart om zegen aan.
Bewaars ons door uw heilig Woord,
Uw Geest breng' in ons vruchten voort,
En blijf Gij zelf bij dag en nacht,
Tot de eindpaal toe ons licht en kracht.

II.

Uw hoede, Heer, uw liefde zorg
Is eenig ons van vrede borg;
Zoo uw gena niet met ons ging,
Het licht niet was van onzen kring,
Wij leefden niet; maar door U sterk
Klopt hoog ons hart bij strijd en werk.

Ga dan uw zegen met ons mede
Bij 't scheiden, en dat ons uw vrede,
Hoe ons de wereld dreig of tart,
Uw rust, uw blijdschap storte in 't hart;
Dan, door steeds reiner voor ontgloed,
Gaen wij, getrouw ten dood toe, voort.

„IK HEB HET!”

Het volgend verhaal werd medegedeeld ter gelegenheid van eene vergadering, die in de open lucht werd gehouden, ten tijde van de jongste Zondagsfeesten te Bazel.

„Ik heb het!” riep driemaal achtereenvolgens in verrukking een fabrieksarbeider uit, die stervende was, na een leven zonder God te hebben geleid. Hoe was hij dan nu zoo verheugd? Eenige dagen te voren hadden onuitsprekelijke angsten hem overvallen: hij moest voor den registerstoel van den driemaal heiligen God verschijnen! Voor de eerste maal was deze gedachte bij hem opgekomen; maar was het niet te laat? Hij last den predikant roepen, dien hij tot nu toe nog zeer weinig kende, maar echter zonder groote schade voor hemzelf, daar deze predikant de nieuwe rigting was toegedaan en niet kon zeggen: „Ik heb het!” Deze blinde leidsman van blinden, doch met zijne begrippen zoo ijverig mogelijk, komt bij den stervende, vraagt hem naar zijnen toestand, vermaant hem moed te houden en neemt den hoed op om te vertrekken. De stervende is hiermede echter niet tevreden en wil meer weten van hetgeen hem zoo onrustig doet zijn. De predikant eenigzins verlegen, eindigt met hem den naam van God te noemen, en vermaant hem zich op Hem te verlaten. Maar hierin bestond juist het bezwaar, hoe zich te verlaten op een veroordeeld God. Hier wipt de predikant over heen, en vertrekt, den zieke verzekerende, dat hij hem alles gezegd had, wat hij hem te zeggen had. Eenige uren later weder geroepen zijnde, komt hij terug; maar om den zieke hetzelfde droevige referen te herhalen, dat hij hem alles gezegd heeft. Hij vertrekt weder. Eenige oogenblikken daarna wordt hij voor de derde maal teruggeroepen, de angsten van den ongelukkige vermeederden steeds. Ditmaal tracht de predikant zich te verontschuldigen met te antwoorden: „Waarom roept gij mij weer? ik heb hem alles gezegd.” Men houdt aan; eindelijk gaat de predikant; maar als men alles heeft gezegd, wat moet men dan beginnen?

De bovenstaande muziek, eene compositie van den grooten Mendelssohn, behoort tot eene reeks van ongeveer 200 uitgelezen vierstemmig gezette zangwijzen. Het is mij mogen gelukken van die keurige verzameling afgietsels in koper in eigendom te verkrijgen en voor reeds bijna een honderdtal zijn de liederen in gereedheid. Dankbaar voor den opgang, welke de liederen, die ik voor huisgezin en school schreef, maakten, bewerk ik ook dezen liedereschat, hetzij door vrije vertaling hetzij door oorspronkelijk geschrevene stukken, met blijdschap in God. Mogen zulke door goedkoopheid onder aller bereik gebragte christelijke gezang-uitgaven den geest des vromen gezangs en den lust daarin mstig helpen maken bij het opkomend geslacht.

C. S. A. v. S.

Plotseling valt hem een schitterend denkbeeld in; dat (meent hij) den een niet zal schaden en den andere van eene knagende bekommering ontslaan: „Zal ik u mijne preë van verleden zondag voorlezen? ten minste als gij het goed vindt,” zegt hij tot den kranke, die dit aanbod gretig aanneemt. De predikant gaat ijlings zijne toespraak halen. Hij begint met den tekst voor te lezen: „Hij is om onze overtredingen verwoed, om onze ongerechtigheden is Hij verbijzeld... enz.” Bij deze woorden roept de zieke plotseling uit: „Het is genoeg, het is genoeg! Ik weet wat ik moest weten; zeg mij maar verder niets: „Ik heb het.”” En nu kan hij in vrede sterven. De predikant verwondert zich hoe langer hoe meer. Huiswaarts komende, vol van hetgeen hij gezien en gehoord heeft, vindt hij daar een zijner collega's, aan wien hij het voorgevallene mededeelt. Deze, een geloovige, legt hem den tekst van zondag op nieuw uit, en bewijst hem tevens, dat zijne toespraak geheel over kon gemaakt worden. De dienaar van het moderne Christendom begrijpt eindelijk, dat hij tot nu toe nog niets begrepen heeft; hij zoekt, hij vindt, en kan eindelijk ook uitroepen, even als zijn gestorven gemeentelid: „Ik heb het!”

I.

SLECHTS EEN STEEN OP DEN ANDEREN.

Eens zag Eduard naar een groot huis, dat juist tegenover zijns vaders woning gebouwd werd. Hij zag iedereen dag naar de werklieden, hoe zij de steenen en de kalk naar boven droegen en dan alles in goede orde schikten. Zijn vader zeide tot hem:

„Eduard, gij schijnt veel belang in de metselaars te stellen; wat deukt gij er van? Hebt gij eenig verstand van dat handwerk?”

„Neen,” zeide Eduard glimlagende, „maar ik denk

er juist aan hoe klein toch zulk een steen is, en toch is dat groote huis gebouwd door den eenen steen op den anderen te leggen.”

„Zeer juist, mijn jongen. Vergeet dat nooit. Zoo gaat het met alle belangrijke werken. Alles wat gij leert is slechts eene kleine les, die bij eene andere gevoegd wordt. Als iemand om de geheele aarde kon loopen, zou hij het doen door den eenen voet voor den anderen te zetten. Uw geheele leven zal bestaan uit de eene minuut na de andere. Droppels, die bij elkaar gevoegd worden, vormen een oceaans. Leer hieruit de kleine dingen niet te verachten. Leer daaruit ook, niet door groote werkzaamheden afgeschrikt te worden. De zwaarste arbeid wordt licht, wanneer hij verdeeld is. Gij zoudt niet over een berg kunnen springen, maar stap voor stap brengt u aan den anderen kant. Wees daarom niet bevreesd groote dingen te beproeven. Herinner u altijd dat dit groote huis alleen bestaat uit steenen, die op elkander zijn gelegd.”

O.

DE KLEINE PREDIKER.

Een aardige kleine jongen werd in het Ziekenhuis gebracht; toen ik hem daar eerst zag, deed zijn blozend gezigtje mij denken dat hij een bezoeker en niet een verpleegde was. Ik vraagde naar hem en vernam dat hij leed aan ontsteking van het beenvlies in den arm, en dit nam zeer schielijk toe. Hij was een lief aanvullig kind van vijf jaren, dat mij altijd met een vriendelijken glimlach begroette. Terwijl ik met de oudere patiënten sprak, stond hij altijd stil aan mijne knie te luisteren, en als ik mij dan daarna tot hem rigtte en mij zoo eenvoudig mogelijk met hem onderhield over de liefde van Jezus voor kleine kinderen, was de blik van liefde en vertrouwen uit zijn donkerblauw oog eene rijke belooning. Toen hij een paar weken in het gasthuis geweest was, werd het noodig geoordeeld zijn arm af te zetten; de operatie mislukte, en het bleek spoedig dat het lieve kind niet lang meer in deze wereld zou zijn. Klieren openbaarden zich op andere plaatsen van het ligchaam en veroorzaakten hem veel pijn. Hij moest spoedig in zijn bedje blijven, en werd zoo zwak, dat hij zijn hoofdje nauwelijks kon oprigten. Het was heerlijk om op te merken, hoe zijne gedachten op den Heer Jezus gevestigd waren; en het genot om van Hem te hooren spreken scheen dagelijks toe te nemen. Hij hield bijzonder veel van het versje: „In den hemel is het schoon.” Hij kon niet lezen; maar hield het bladje, waarop het gedrukt stond in de hand, en liet het zich zoo dikwijls voorlezen, totdat hij het van buiten kende. Ik zal nooit den morgen vergeten, waarop hij het mij van het begin tot het eind met een blijden glimlach opzeide. Al de zieken luisterden naar zijn zwak stemmetje, want hij was eene algemeene lieveling. Eene der vrouwen zeide naderhand tot mij: „Het zachte geduld van dit kind treft ons meer dan de krachtigste preë die wij ooit hoorden.” De verteederende invloed, dien dit kind uitoefende, was bij allen, zelfs bij de rouwsten te bespeuren. Eens toen hij scheen te slapen, sprak ik ernstig tot eenige vrouwen, die om het vuur zaten, van welke sommige zeer verhard waren. Op eens hoorde ik George hevig snikken, ging naar zijn bedje toe, en trachtte hem te snussen. Ik vraagde wat hem zoo bedroefd maakte, en dacht dat hij veel pijn had, toen hij mij verbaasde door te zeggen: „Omdat ik zoo dikwijls stout geweest ben.” Hij had geluisterd naar hetgeen ik tot de vrouwen gesproken had en dit op zichzelf toegepast. De uitwerking van dit gezede was treffend. Mijne woorden bleeken krachteloos met de zijne vergeleken, en zijne ongeveinsde, diepe droefheid bragt tranen in de oogen van zoo velen, die onbewogen waren gebleven onder mijne dringendste vermaningen. Ik hoorde eene der vrouwen zeggen, terwijl zij zich met haar voorschoot de tranen afdroegde: „Lief lammetje, lief onschuldige lammetje; als hij schuldig is, wat zijn wij dan?” Zijn verdriet ging spoedig voorbij, toen ik hem van Jezus sprak. Ik zag nooit een klein kind, dat zoo goed scheen te begrijpen, wat de Heiland, dien hij weinige weken vroeger, nog niet kende, voor hem gedaan had. Het werd zijne moeder vergund hem op te passen gedurende de weinige dagen, die hij nog op aarde zou zijn, en toen zij eens bij hem stond te schrijven en zeide dat zij het niet kon dragen hem zoo te zien lijden, zeide hij ernstig: „Moeder, schrei niet om mij, denk wat de Heer Jezus geleden heeft.” Hij was het zich volkomen bewust, dat hij zoo sterven en naar den hemel gaan; en dit was voor hem een onbewolkt vooruitzicht; de gedachten die oudere christenen dikwijls pijnen, kamsen in zijn kinderlijk gemoed niet op. Hij wist dat hij Jezus liefhad en dit was genoeg.

Op een zondagmorgen riep hij zijne moeder en zeide: „Moeder, het is de dag van de dame, zou ik haar nog zien?” Juist een uur vóór dat ik kwam, ontsliep hij in Jezus en zag een veel teederder Vriend.